

לגבות את נכסי הלוח. וְכָל שֹׁטְרֵי אֲדָרְבֵּתָא – שְׁכֻתֵּיבִים לַמְלוּה
 אחרי שמצא קרקע ביד הלוקחות של הלוח, דְּלֵא בְּתִיבָה בְּה
 'קֶרְעִינִי לְשֹׁטְרֵי אֲדָרְבֵּתָא', לֹא אֲדָרְבֵּתָא הוּא, כִּיּוֹן שִׁישׁ לַחֲשׁוּשׁ
 שִׁיחֹזֵר וַיִּגְבֶּה בִּשְׁטֵר הַטִּירְפָא שְׁבִידוֹ בְּבֵית דִּין אַחֵר, מַלְבָּד מַה
 שְׁהוּא בֵּא לַגְבוּת בִּשְׁטֵר הָאֲדָרְבֵּתָא. וְכָל שֹׁטְרֵי שׁוּמָא – שְׁשֻׁמִּים אֵת
 הַקֶּרֶקֶע לַמְלוּה הוּא זֹכֶה בָּהּ, דְּלֵא בְּתִיבָה בְּה 'קֶרְעִינִי לְשֹׁטְרֵי
 אֲדָרְבֵּתָא', לֹא שׁוּמָא הִיא, כִּיּוֹן שִׁישׁ לַחֲשׁוּשׁ שִׁיחֹזֵר הַמְלוּה וַיִּגְבֶּה
 בִּשְׁטֵר הָאֲדָרְבֵּתָא שְׁבִידוֹ. וְאִם כֵּן כִּשְׁגָבָה הַמְלוּה פִּעְמָה הָרִאשׁוֹנָה
 בּוֹדַאי קֶרְעוּ אֶת שֹׁטְרוֹ, וְכִיצַד יוֹכֵל לַחֲזוֹר וּלְגָבוּת אֶת הַקֶּרֶקֶע.
 הַגְמָרָא מְתַרְצֵת אֶת דְּבָרֵי רַב סְפָרָא, שְׁאֵמֵנָם בְּבַעַל חוֹב לֹא שִׁיךְ
 שִׁיגְבֶה פְעֻמִּים אֶת הַשְּׁדָה, אֲבָל יֵשׁ אֹפֶן אַחֵר שְׁבוּ אֲפֻשֶׁר לַגְבוּת
 מִמֶּנּוּ אֶת הַשְּׁדָה פְעֻמִּים. מְתַרְצֵת הַגְמָרָא: לֹא צָרִיכָא – לֹא הוֹצֵרֶךְ
 רַב סְפָרָא לֹמַר אֶת דְּבָרָיו, אֲלֵא בְּאֹפֶן דְּקָאֲתִי מִפְּתֵי אֲבָהֶתִיָּה –
 שִׁיבֹא הַמַּעֲרֵעַר וְיוֹצֵא אֶת הַקֶּרֶקֶע מֵהַלּוֹקָה עַל יְדֵי שִׁיבֵי עֵידִים
 שִׁהִיֵּת הַקֶּרֶקֶע שֶׁל אֲבוּתִיו, וְאוּתוֹ אִדָּם שְׁמַכְרָה גִּזְלָה הָרִאשׁוֹנָה,
 וּבְאֹפֶן כֹּזֵה הוּא מוֹצִיא אֶת הַקֶּרֶקֶע מִיַּד הַלּוֹקָה לֵאלֹא שֹׁטְרֵי, וְיֵשׁ
 חֲשֵׁשׁ שְׁאֲחֵרִי שִׁיּוֹצִיאֲנָה מִיָּדוֹ פֻּעַם אַחַת יִגְבֶה הַלּוֹקָה אֶת דְּמִי
 הַמֶּקֶח מִלְּקוֹחוֹתָיו שֶׁל הַמוֹכֵר בִּשְׁטֵר הָרִאשׁוֹן שְׁבִידוֹ, וְיִנְחִנוּ
 הַמַּעֲרֵעַר בְּקֶרֶקֶע בִּשְׁקֵט עוֹד מֵעַתָּה זְמַן, וְיִחֹזֵר וְיוֹצִיאֲנָה מִיָּדוֹ עַל
 יְדֵי שִׁטְעוֹן שׁוֹב שֶׁהִיא שֶׁל אֲבוּתִיו וְלֹא שֶׁל הַמוֹכֵר לוֹ, וְיִחֹזֵר
 הַלּוֹקָה וַיִּגְבֶה אֶת דְּמִי הַמֶּקֶח מִלְּקוֹחוֹת אַחֵרִים שֶׁל הַמוֹכֵר, עַל יְדֵי
 הַשְּׁטֵר הַשֵּׁנִי שְׁבִידוֹ, שְׁכֻתוֹבָה בּוֹ אַחֲרִיתוֹ.
 רַב אֲחָא מִקְשָׁה עַל דְּבָרֵי רַב סְפָרָא: אָמַר לִיה רַב אֲחָא מִדְּפָתִי
 לְרִבְיָנָא, וְלִמָּחָה לִי לְמִיפָר לִי לְבַעַל חוֹב – מִדּוּעַ צָרִיךְ הַלּוֹקָה לֹמַר
 לְנוֹשָׂה בְּמוֹכֵר שְׁגָבָה מִמֶּנּוּ אֶת הַקֶּרֶקֶע 'שׁוֹף לִי בְּהָאִי אֲרִיעָא וְאִיקוֹם
 בְּה' – הִנֵּחַ לִי לִשְׁבֵּת בְּקֶרֶקֶע בִּשְׁקֵט וְאוֹ תִּחֹזֵר וְתִגְבֶּנָה מִמֶּנִּי,
 כַּמְבוּאֵר בְּדִבְרֵי רַב סְפָרָא, וְהִרִי תִּפְסִיק לִיָּה – דִּי לוֹ בִּכְךָ דְּכִיּוֹן
 דְּנִקְיָא תְּרִי שְׁטֵרִי – כִּיּוֹן שִׁישׁ בִּידוֹ שְׁנֵי שְׁטֵרוֹת מִקָּח עִם אַחֲרִיתוֹ,
 מִיָּרִיף וְהִדְרִי מִיָּרִיף – יִגְבֶה בִּשְׁטֵר הָרִאשׁוֹן מִלּוֹקָה אַחֵר, וְיִחֹזֵר מִיָּד
 וַיִּגְבֶה מִלּוֹקָה נֹסֵף לַגְבוּת הַשֵּׁנִי, וּמִדּוּעַ יֵשׁ לוֹ צוּרֶךְ לִשְׁהוֹת עוֹד
 זְמַן בְּקֶרֶקֶע כְּדִי לַגְבוּת בִּשְׁטֵר הַשֵּׁנִי. מְתַרְץ רַבִּינָא: אִם יַעֲשֶׂה כֵּן,
 וַיִּגְבֶה מִשְׁנֵי הַלְּקוֹחוֹת בְּשְׁנֵי הַשְּׁטֵרוֹת מִיָּד, נִפְשִׁי עָלֶיהָ בְּעָלִי דִּינִין
 – יִתְרֹב עֲלֵיו בְּעָלִי דִּינִים הַתּוֹבְעִים אוֹתוֹ, שְׁהִרִי בְּבַת אַחַת יוֹצִיא
 אֶת הַקֶּרֶקֶע מִלְּקוֹחוֹת וּמִתּוֹךְ כֵּךְ יִשְׁמֹר לֵב לְרִמְאוֹתוֹ.
 הַגְמָרָא מְבַרֵּר מִדּוּעַ אִמְרָה הַבְּרִייתָא שְׂאִי אֲפֻשֶׁר לַכְּתוֹב לַלּוֹקָה
 שֹׁטְרֵי מִקָּח נֹסֵף עִם אַחֲרִיתוֹ, וְהִרִי לַכֹּאֲוָרָה אֲפֻשֶׁר לַעֲשׂוֹת תִּנְהָה
 שְׁלֵא יוֹכֵל לַגְבוּת פְעֻמִּים. מִקְשָׁה הַגְמָרָא: וְלִכְתּוֹב 'לְהָא שְׁטֵרָא
 מְעֻלָּא' – וּמִדּוּעַ יֵשׁ בְּכָתוּב שֹׁטְרֵי מִקָּח אַחֵר עִם אַחֲרִיתוֹ לַלּוֹקָה,
 וְכִדִּי שְׁלֵא יוֹכֵל לַגְבוּת פְעֻמִּים, כַּחֲשָׁשׁוֹ שֶׁל רַב סְפָרָא, לְכָתוֹב
 תְּבָרָא לְמוֹכֵר – יִכְתְּבוּ 'שׁוֹבֵר' לְמוֹכֵר, שִׁהִיָּה כְּתוֹב בּוֹ כֵּךְ, כָּל שְׁטֵרִי
 דִּיפִּקְוִין עַל אֲרִיעָא דֹא – כֹּל שְׁטֵרוֹת הַמֶּקֶח שִׁיצְאוּ עַל קֶרֶקֶע זֶה, יִהְיוּ
 פְּסוּלִין, לְבָר מִן דִּיפִּקוֹ בְּזִמְנָא דֹא – מַלְבָּד הַשְּׁטֵר שִׁיצֵא וַיְהִיָּה כְּתוֹב
 בּוֹ זְמַן זֶה, וַיִּהְיוּ הוֹמֵן שְׁבוּ כְּתָבוּ אֶת הַשְּׁטֵר הַחֲדָשׁ, וַיִּכְתְּבוּ בִּשְׁטֵר
 אֶת הוֹמֵן שֶׁל יוֹם כְּתִיבְתוֹ, וְלֹא אֶת הוֹמֵן שֶׁל הַשְּׁטֵר הַיָּשָׁן, וּמִמִּילָא
 אִם יוֹצֵא הַלּוֹקָה אֶת הַשְּׁטֵר הַיָּשָׁן, שׁוֹמֵן קוֹדֵם לִזְמַן הַשְּׁטֵר
 הַחֲדָשׁ, לֹא יוֹכֵל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ כְּדִי לַגְבוּת מִלְּקוֹחוֹת אֶת דְּמִי
 הַקֶּרֶקֶע, כִּיּוֹן שִׁישׁ בִּיד הַמוֹכֵר 'שׁוֹבֵר' הַמְבַטֵּל אֶת כַּח הַשְּׁטֵר.
 הַגְמָרָא מְבִיאָה אֲפֻשְׁרוֹת לִיִּישֵׁב אֶת הַבְּרִייתָא: אֲמָרוּהּ רַבִּנִין
 לְקוֹשִׁיא זֶה קָמִיָּה דְּרַב פִּשְׁאָא, וְאָמְרוּ לָהּ – יֵשׁ אֲנֻמִּים שְׁאֵמְרוּ זֹאת
 קָמִיָּה דְּרַב אֲשִׁי, וְאֵמְרוּ בְּנֵי הַיִּשְׁבִּיָּה, זֹאת אֲנֻמִּתָּ – יֵשׁ לַלְמוּד
 מִקְּוִשִׁיא זֶה שֶׁהַבְּרִייתָא סוֹבֵרֶת שְׂאִין בּוֹתְבִין שׁוֹבֵר, כְּלוֹמַר אִם
 הַמְלוּה בֵּא לַגְבוּת אֶת חוֹבוֹ מִהַלּוּה וְאוֹמַר שְׁאֵבֵד לוֹ שֹׁטְרוֹ, אִין
 הַלּוּה חַיִּיב לְפֻרְעוֹ תַּחֲמוֹרֶת שׁוֹבֵר, אֲלֵא יוֹכֵל לְטַעֵן שְׁהוּא חוֹשֵׁשׁ
 שְׁלֵא אֲבָד הַשְּׁטֵר אוֹ שְׁמָא יִמְצָאנוּ לְאַחַר זְמַן וְיִחֹזֵר וַיִּתְּבֵעֵנוּ, וְאִף
 שִׁיכְתוֹב לוֹ שׁוֹבֵר הוּא חוֹשֵׁשׁ שִׁיאֲבָד לוֹ הַשׁוֹבֵר, וְהוּא הָדִין כֵּאֵן
 שְׂאִין הַמוֹכֵר חַיִּיב לְהִסְכִּים לְכְּתוֹב לַלּוֹקָה שֹׁטְרֵי מִקָּח נֹסֵף, אִף אִם
 יִכְתְּבוּ לוֹ הִלָּה שׁוֹבֵר הַמְבַטֵּל אֶת כַּח הַשְּׁטֵר הַיָּשָׁן. וְלֵהֲלֵן (קט)
 נַחֲלָקוּ תַנָּאִים הָאֵם כְּתוֹבִים שׁוֹבֵר.

רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל חוֹלֵק וְאוֹמַר, אִף שְׁטֵרִי מִקָּח וּמִמֶּכָּר אִין
 בּוֹתְבִין, אִף עַל פִּי שְׁלֵא כְּתוֹבִים בָּהֶם אַחֲרִיתוֹ. וְטַעֲמֹה, כִּיּוֹן שְׁהוּא
 סוֹבֵר שְׁאֵם הַלּוֹקָה רּוֹצֵה לְמוֹכֵר אֶת הַקֶּרֶקֶע בְּחֹזְרָה לְמוֹכֵר עֲצֻמּוֹ,
 מִחוּרִי לוֹ אֶת שֹׁטְרֵי הַמֶּקֶח וְזֹכֶה הַמוֹכֵר בְּקֶרֶקֶע, כַּמִּי שִׁיבֹאֵר
 בְּהַמְשָׁךְ הַבְּרִייתָא, וּמִמִּילָא יֵשׁ לַחֲשׁוּשׁ שֶׁהַשְּׁטֵר לֹא אֲבָד לוֹ אֲלֵא
 הַחוּרִי לְמוֹכֵר לְשֵׁם הַחֲזָרָת הַקֶּרֶקֶע, וְעַתָּה הַקֶּרֶקֶע שִׁיכְתָּ לְמוֹכֵר,
 וְאִם נִכְתּוֹב לוֹ שֹׁטְרֵי חֲדָשׁ יוֹכֵל לְטַעֵן שְׁלֵא מִכֵּר אֶת הַקֶּרֶקֶע
 לְמוֹכֵר. אֲבָל לְדַעַת כְּסֻמִּים אִין הַחֲזָרָת הַשְּׁטֵר מִחוּרִיָּה אֶת הַקֶּרֶקֶע
 לְמוֹכֵר, וְאִין חֲשֵׁשׁ בְּדַבְרָה.
 הַבְּרִייתָא מְבִיאָה אֹפֶן נֹסֵף שֶׁנַּחֲלָקוּ בּוֹ: וְכֵן הִיָּה רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן
 גַּמְלִיאֵל וְאוֹמַר, הִנְחִינוּ קֶרֶקֶע בְּתִנְהָה לְחִבְרוֹ, וְכָתַב לוֹ עֲלֶיהָ שֹׁטְרֵי,
 וְהַחוּרִי לוֹ מִקְּבֵל הַמְתָּנָה לְנוֹתֵן אֶת הַשְּׁטֵר, תִּחְרָה מִתְּנִיתוֹ לְרִשְׁתּוֹ
 שֶׁל הַנּוֹתֵן, לֵאלֹא קִנִּין נֹסֵף. וְתִכְּמִים אֲוִמְרִים, אִף אִם הַחוּרִי לוֹ אֶת
 הַשְּׁטֵר עֲדִידִין מִתְּנִיתוֹ קִיָּמָתָה, עַד שִׁיעֲשֶׂה הַנּוֹתֵן קִנִּין חֲדָשׁ בְּקֶרֶקֶע,
 אוֹ שִׁיכְתּוֹב לוֹ הַמְקַבֵּל שֹׁטְרֵי חֲדָשׁ.
 הַגְמָרָא מְבִאֵרֶת אֶת הַבְּרִייתָא: אָמַר מֶר, 'אֲבָל שֹׁטְרֵי מִקָּח וּמִמֶּכָּר
 כְּתוֹבִין לוֹ, חִיּוֹן מִתְּחִילִית שְׁבִידוֹ, שְׁוֹאֵלֶת הַגְמָרָא: מָאִי שְׁטֵרָא שְׂאִין
 כְּתוֹבִים בִּשְׁטֵר הַחֲדָשׁ אַחֲרִיתוֹ נִכְסִים. מְשִׁיבָה הַגְמָרָא: אָמַר רַב
 סְפָרָא, לְפִי שִׁישׁ לַחֲשׁוּשׁ שְׁבִאֲמַת לֹא אֲבָד שֹׁטְרוֹ, וְהָדִין הוּא שְׂאִין
 בּוֹתְבִין שְׁנֵי שְׁטֵרוֹת עִם אַחֲרִיתוֹ עַל שְׁדָה אַחַת. וְהַטַּעֲמֵם לִכְךָ, שִׁישׁ
 לַחֲשׁוּשׁ דְּלִמָּא אִזִּיל בְּעַל חוֹב – שְׁמָא יִבּוֹא הַנוֹשָׂה בְּמוֹכֵר, וְיִרְרִיף
 לִיָּה לְהָאִי – וְיוֹצֵא אֶת הַקֶּרֶקֶע מִיָּד הַלּוֹקָה, מַחֲמַת שֶׁלְמוֹכֵר עֲצֻמּוֹ
 לֹא יִהְיֶה מִמּוֹן לְשֵׁלֵם אֶת חוֹבוֹ. וְעַתָּה חַיִּיב הַמוֹכֵר לְשֵׁלֵם לַלּוֹקָה
 אֶת דְּמִי הַקֶּרֶקֶע שֶׁהוֹצִיאָה מִיָּדוֹ, וְכִיּוֹן שְׁכָתַב לוֹ הַמוֹכֵר 'אַחֲרִיתוֹ'
 יוֹכֵל הַלּוֹקָה לַגְבוּת אֶת חוֹבוֹ גַּם מִהַלְקוֹחוֹת הָאֲחֵרִים שֶׁל הַמוֹכֵר,
 שְׁקֵנוּ מִמֶּנּוּ קֶרֶקֶעוֹת אַחֲרָיו, וְאִם יִכְתְּבוּ לוֹ שְׁנֵי שְׁטֵרוֹת יֵשׁ לַחֲשׁוּשׁ
 שִׁיעֲשֶׂה הַלּוֹקָה קְנוֹנִיא עִם הַבְּעַל חוֹב שֶׁל הַמוֹכֵר, וְכֵךְ יַעֲשֶׂה, אִזִּיל
 הָאִי – יִלֶךְ הַלּוֹקָה וְיִפְסִיק תָּד – וְיוֹצֵא שֹׁטְרֵי מִקָּח אַחַד שִׁישׁ לוֹ,
 מִיָּרִיף לְקוֹחוֹת – וַיִּגְבֶה בּוֹ מִהַלְקוֹחוֹת הָאֲחֵרִים שֶׁל הַמוֹכֵר אֶת
 מִמּוֹן הַמֶּקֶח שְׁחִיבִי לוֹ הַמוֹכֵר, וְיִקְרַעוּ חִיַּת דִּין אֶת הַשְּׁטֵר שְׁבִידוֹ
 כְּדִי שְׁלֵא יִגְבֶה בּוֹ שׁוֹב. וְכִדִּי לַחֲזוֹר וּלְגָבוּת בְּרִמְאוֹת, אָמַר לִיָּה
 הַלּוֹקָה הָרִאשׁוֹן לְבַעַל חוֹב שֶׁהוֹצִיאָה מִמֶּנּוּ אֶת הַקֶּרֶקֶע, 'שׁוֹף לִי
 דִּיאִיקוֹם בְּה' – הִנֵּחַ לִי לְהַחוּזִיק בְּקֶרֶקֶע בִּשְׁקֵט כַּמּוֹה שְׁנִים, עַד
 שִׁישְׁתַּכַּח הַדְּבַר שְׁכִבֵר גְּבִיתִי מִלּוֹקָה אַחַד מַעוֹת מַחֲמַת שֶׁהוֹצֵאת
 מִמֶּנִּי אֶת הַקֶּרֶקֶע, וְהִדְרִי תָא מִיָּרִיפֵן – וְתִשׁוֹב וְתוֹצִיא מִמֶּנִּי אֶת
 הַקֶּרֶקֶע, כֵּאִילוֹ עַתָּה אַתָּה גּוֹבֶה אֶת חוֹבְךָ מִהַמוֹכֵר עַל יְדֵי נְטִילַת
 הַקֶּרֶקֶע שְׁלִי, וּמִפְּסִיק אֲחֵרִינָא – וְיוֹצֵא אֶת הַלּוֹקָה אֶת הַשְּׁטֵר הַשֵּׁנִי שִׁישׁ
 לוֹ עַל קִנִּיתִי הַקֶּרֶקֶע, שְׁכֻתוֹבָה שֶׁם אַחֲרִיתוֹ עַל הַקֶּרֶקֶע, וְהִדְרִי אִזִּיל
 מִיָּרִיף לְקוֹחוֹת אֲחֵרִינִי – וְיִחֹזֵר וַיִּגְבֶה אֶת מַעוֹת הַמֶּקֶח מִלְּקוֹחוֹת
 אַחֵרִים שֶׁל הַמוֹכֵר, שְׁלֵא כְּדִין, וְכִיּוֹן שִׁמְטַעַם זֶה אִין כְּתוֹבִים שְׁנֵי
 שְׁטֵרוֹת מִקָּח עַל שְׁדָה אַחַת, אִמְרָה הַבְּרִייתָא שְׁאֵם הוּא אוֹמַר
 שְׁאֲבָד שֹׁטְרוֹ כְּתוֹבִים לוֹ שֹׁטְרֵי לֹא אַחֲרִיתוֹ, מַחֲשֵׁשׁ שְׁבִאֲמַת לֹא
 אֲבָד הַשְּׁטֵר וְאִין כְּתוֹבִים שְׁנֵי שְׁטֵרוֹת עִם אַחֲרִיתוֹ עַל שְׁדָה אַחַת.
 הַגְמָרָא מְבַרֵּרֶת כִּיצַד תִּיתֵן קְנוֹנִיא זֶה. מִקְשָׁה הַגְמָרָא: כִּיצַד יוֹכֵל
 הַנוֹשָׂה לַגְבוּת מִהַקֶּרֶקֶע שְׁבִיד הַלּוֹקָה אֶת חוֹבוֹ מִהַמוֹכֵר פְעֻמִּים,
 וְהִרִי כְּשִׁגּוּבִים חוֹב אִין מְנִיחִים אֶת שֹׁטְרֵי הַחוֹב בִּיד הַמְלוּה אֲלֵא
 מוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִיָּדוֹ וְקוֹרְעִים אוֹתוֹ, וְאִם כֵּן כִּיּוֹן דְּקֶרְעִינִי לְשְׁטֵרָא
 דְּמִלְּהָ – כִּיּוֹן שֶׁקֶרְעֵנוּ אֶת שֹׁטְרֵי הַחוֹב שֶׁל הַמְלוּה בְּעַת הַגְּבִיָּה
 הָרִאשׁוֹנָה, וְהוּא הִנֵּחַ לַלּוֹקָה לִשְׁבֵּת בְּקֶרֶקֶע אַחֵר כֵּךְ, בְּמָאִי הִדְרִי
 מִיָּרִיף לָהּ – בִּאִיָּה כַּח הוּא יוֹכֵל לַחֲזוֹר וְלִהְיוֹצֵא אֶת הַקֶּרֶקֶע מִיָּדוֹ,
 וְאִם לֹא יוֹכֵל לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ אֶת הַקֶּרֶקֶע כְּדִין לֹא יוֹכֵל הַלּוֹקָה
 לַעֲשׂוֹת אֶת הַקְנוֹנִיא שְׁאֵמַר רַב סְפָרָא.
 הַגְמָרָא מְבִיאָה שְׁקוֹרְעִים אֶת שֹׁטְרוֹ: וְכִי תִּפְסָא דְּלֵא קֶרְעִינִי – וְאִם
 תֹּאמַר שְׂאִין הַכֹּרֵחַ שִׁיקְרַעוּ אֶת שֹׁטְרוֹ, אֲלֵא יִתְכֵן שִׁיכְתְּבוּ לוֹ
 שׁוֹבֵר, וְהָאִי אָמַר רַב נֶחֱמִין, כָּל שֹׁטְרֵי מִיָּרִיפֵא – שְׁכֻתֵּיבִים בּוֹ בֵּית דִּין
 שִׁיכּוֹל הַמְלוּה לַגְבוּת אֶת קֶרְעוֹתָיו שֶׁל הַלּוּה, דְּלֵא בְּתִיבָה בְּה –
 שְׁלֵא כְּתוֹב בִּשְׁטֵר זֶה 'קֶרְעִינִי לְשְׁטֵרָא דְּמִלְּהָ' – קֶרְעֵנוּ אֶת שֹׁטְרֵי
 הַהַלּוּאָה, לֹא מִיָּרִיפֵא הוּא – אִין זֶה שֹׁטְרֵי טוֹב, וְאִין הַמְלוּה יוֹכֵל

הגמרא דוחה ראייה זו: **אמר להו**, אין ראייה מהברייתא שאין
 כותבים שובר, אלא יתכן ד**נְעָלָמָא בּוֹתְבִין שׁוֹבֵר**, ו**הָכָא הֵינּוּ טַעְמָא**
 שאין כותבים שטר חדש תמורת שובר שיכתוב הלוקח למוכר,
 דיש לחשוש כמו שפירש רב ספרא לעיל (ע"א), ד**לָקָא אֵייל בעל**
 חוב, ו**פִּירָה מִינֵיהּ דְּלֹקָח** – ויגבה את הקרקע מהלוקח הראשון,
 ו**אֵייל אִיהוּ וּפִירָה לְקוֹחוֹת** – וילך הלוקח ויגבה פעמיים, משני
 לקוחות מאוחרים, בשני השטרות שבידו, ואף שכתב הלוקח
 למוכר שובר, מכל מקום **שׁוֹבֵר נָפִי לְקוֹחוֹת לִבָּא** – אין השובר
 נמצא ביד הלוקחות אלא ביד המוכר, ולא יוכלו לדחות את
 הלוקח שלא יגבה מהם פעם נוספת.
 הגמרא ממשיכה להקשות: **סוף סוף**, הרי הלקוחות שיגבה מהם
 הלוקח את הקרקעות, וכי **לאו אִמְרֵי דְּאֶרְעָא הָרִי** – וכי לא יחזור
 ויתבעו את דמי המקח מהמוכר, וכיון שיתבעוהו בודאי ישם לבו
 לכך שגבה הלוקח פעמיים שלא כדין, ויוכיח זאת על ידי השובר
 שבידו, ויציאו ממנו את הקרקע הנוספת. מתרצת הגמרא: אכן
 לאחר זמן יציאו מידו את הקרקע, אך **אֶהְיֵי וְהָיִי** – בינתיים, עד
 שיוציאו את הקרקע מידו, **שְׁמִיט וְאֵבִיל פִּירֵי** – יאכל הלוקח
 הראשון את פירות הקרקע שבידו, ויהיה קשה להוציא ממנו שוב
 את הפירות שכבר אכל, כמבואר בחולין (טז) ש'קשה גזל הנאכל'.
 הגמרא מתרצת באופן נוסף: **אי נמי**, החשש הוא **לְלֹקָח שְׁלֵא**
בְּאֶחָדֵיהּ, כלומר, שמא יגבה הלוקח הראשון שלא כדין מלוקח
 שני שקנה קרקע מהמוכר ללא אחריות, שאם היו מוציאים ממנו
 את הקרקע כדין לא היה יכול לחזור ולתבע מהמוכר את הקרקע
 שגבו ממנו. ואף שלפי האמת גבה ממנו שלא כדין, ואם יאמר זאת
 למוכר יוציא המוכר את השובר ויוכיח שכבר פרע ויחזירו לו את
 הקרקע, מכל מקום כיון שאין לו אחריות לא יעלה בדעתו כלל
 לחזור למוכר ולומר לו שהוציאו ממנו את הקרקע.
 הגמרא מבררת מדוע החששות שנאמרו לגבי שטרי מקח אינם
 קיימים בשטר הלוואה, ולכן סוברת הברייתא ש'כותבים שובר'.
 מקשה הגמרא: **אי הָכִי**, שבשטרות מקח הנכתבים באחריות אין
 כותבים שובר, מחשש שיגבה מהלקוחות פעמיים כיון שלא יהיה
 השובר בידם, **בְּשִׁטְרֵי הַלּוּאָה נָמִי** נאמר שלא יתחייב הלוה לפרוע
 תמורת שובר, מחשש שבאמת לא אבד השטר, ואחרי שיגבה פעם
 אחת מהלוה ויתן לו שובר, ילך עם השטר הישן שבידו לגבות
 מהלוקח שקנה קרקע מהלוה, והלה לא ידע שהלוה כבר פרע
 שהרי השובר נמצא ביד הלוה ולא ביד הלוקחות. וגם בזה שייכים
 שני החששות שהובאו לעיל, שאם יגבה קרקע שנקנתה באחריות
 יש הפסד בכך שערך השוחר הלוקח ללוה ויתברר שגבה פעמיים
 יאכל המלוה את הפירות, וכן שאם יגבה קרקע שנקנתה שלא
 באחריות לא יחזור הלוקח כלל ללוה, ולא יתברר שנפרע החוב
 פעמיים.
 מתרצת הגמרא: הָתָם – לגבי הלוואה, אין לחשוש שיתנו הלקוחות
 את הקרקע למלוה בלי שיבררו אצל הלוה אם הוא עדיין חייב,
 כיון ד**זוּזֵי מָסִיק** – שהוא נושה בו מעות, ו**אִמְרֵי פִּיִּיִּיָּה בעל חוב**
בְּזוּזֵי – שמא כבר פייסו הלוה ופרע לו את חובו במעות, ומתוך
 שיברר את הדבר אצל הלוה יתברר שיש לו שובר. אבל הָכָא –
 לגבי שטר מקח, כיון ד**אֶרְעָא מָסִיק** – שהלוקח תובע מהמוכר
 קרקע אחרת במקום זאת שגבה ממנו בעל חובו של המוכר, מִידַּע
 יִדְעֵי – יודעים הלקוחות דִּמְאָן דְּמָסִיק אֶרְעָא – שמי שנושה בחבירו
 חוב של קרקע, בְּזוּזֵי לֹא מָסִיקִים – אינו מתפייס מיד בקבלת מעות,
 אלא רוצה קרקע ממש, ולכן יתנו לו את הקרקע ולא יבררו אצל
 המוכר אם יש לו מעות, וכיון שכך לא יתברר להם מיד שיש
 למוכר שובר על שטר מקח זה, ואף שלאחר זמן יתבעו מהמוכר
 את דמי המקח, ויתברר להם שיש לו שובר, מכל מקום בינתיים
 יאכל הלוקח את פירות הקרקע שלא כדין, ויהיה קשה לגבות
 ממנו את דמי הפירות, וכן אם קנה את הקרקע שלא באחריות הרי
 לא יחזור למוכר כלל, ולא יתברר לו שהוציאו ממנו את הקרקע
 שלא כדין.

הגמרא מבררת את אופן כתיבת שטר מקח שני במקום השטר
 שאבד, ללא אחריות: **אמר מר** בברייתא (ספ) לגבי הטוען שאבד
 שטרו, אבל שטרי מקח וממכר כותבין לו, חזין מן הַאֲחֵרִיּוֹת שְׁבוּ.
 מבררת הגמרא: הִכִּי כְּתִיבִין – כיצד כותבים נוסח שטר מקח ללא
 אחריות. **אמר רב נחמן**, דְּכָתְבִי הָכִי, שְׁטָרָא דָּנָן – שטר זה, דְּלֹא
 לְמִינֵי בִּיה – לא נכתב כדי שיגבו בו במקרה שיוציאו את השדה
 מיד הלוקח, לא מִשְׁשֻׁעְבָּדִי, וְלֹא מִכְּנִי חָרִי, אֵלָא נכתב רק כִּי הִכִּי
 דְּתִיקוּם אֶרְעָא בִּידֵיהּ דְּלֹקָח – כדי שתעמוד הקרקע ביד הלוקח,
 ולא יוכל המוכר לטעון שלא מכרה לו מעולם.
אמר ר'פריד, זאת אומרת – מתוך דברי רב נחמן יש ללמוד,
 ש'אֲחֵרִיּוֹת' שאינה כתובה בשטר, טְעוּת סוֹפֵר הוּא – אין זו אלא
 טעות של הסופר ששכח לכתובה, ולכן דין השטר כאילו נכתבה
 בו אחריות, שהרי מבואר בדברי רב נחמן דְּטַעְמָא – הטעם שאין
 אחריות בשטר הוא רק כיון דְּכָתְבִי לֵיהּ הָכִי – שכתב כן בפירוש
 בשטר, שאין בו אחריות, הֵא לֵא כְּתִיב לֵיהּ הָכִי – אבל אם לא
 יכתוב כן בפירוש, אף שלא יכתוב שיש בו אחריות, נָמִי – יגבה
 הלוקח את הממון מהמוכר, והיינו כיון שאחריות טעות סופר.
 הגמרא מביאה את דעת החולק על רב נחמן, בדיו ובביאור
 הברייתא: **רב אשי אמר**, 'אֲחֵרִיּוֹת' לאו טְעוּת סוֹפֵר הוּא, אלא שטר
 כזה באמת אין בו אחריות, ואם יגבו מהלוקח את הקרקע לא יוכל
 לחזור ולתבע את המוכר, ו**מֵאֵי** – ומה ביאור לשון הברייתא
 שכותבים שטר נוסף 'חזין מן הַאֲחֵרִיּוֹת שְׁבוּ', רק דְּלֹא כְּתִיב בִּיה
 אֲחֵרִיּוֹת – שלא כותבים בפירוש אחריות בשטר החדש, וממילא
 לא יוכל לגבות בו.
 הגמרא מביאה מעשה בענין קניית קרקע שלא באחריות: הֵימָּא
 אִיתְתָּא – מעשה באשה אחת, דִּיהָבָה לִיה זְוִי לְהָהוּא נָבְרָא לְמִיבִין
 לָהּ אֶרְעָא – שנתנה מעות לאדם אחד כדי שיקנה לה קרקע. אֵלָּא,
 זָבֵן לָהּ שְׁלֵא בְּאֶחָדֵיהּ – הלך אותו אדם, וקנה לה קרקע ופירש
 שהיה המקח ללא אחריות. אִתְּתָּא – באה האשה לקְנִיָּה דְּרֵב נָחְמָן
 ותבעה את השלית, שקנה לה קרקע ללא אחריות, ואם יוציאו
 מידה לא תוכל לתבע את המוכר, ותפסיד. **אמר ליה** רב נחמן
 לשלית, טענת האשה נכונה, שהרי היא אומרת 'לְקִנְיָה שְׁדִרְתִּיהּ,
 וְלֹא לְעוֹזִיתִי' – שלחתני לעשות עבורי מעשה מתוקן, ולא מעשה
 מעוות ומקולקל, וקניית קרקע ללא אחריות הוא מעשה מקולקל.
 וכדי לתקן זאת, זָל וְנָתַן מִינֵיהּ שְׁלֵא בְּאֶחָדֵיהּ – לך וקנה את
 הקרקע מהאשה ללא אחריות, וְהָדֵר וְנָתַן נִיְהָלָה בְּאֶחָדֵיהּ –
 ותחזור ותמכרנה לה באחריות, כדי שאם יטרופה ממנה הנושים
 של המוכר הראשון, תוכל האשה לתבע את המעות ממך שהרי
 מכרת לה את הקרקע באחריות, ואתה תפסיד, שהרי קנית ממנה
 את השדה שלא באחריות.
 שנינו בברייתא (ע"א): רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר, אף הַזִּיתָן מִתְּנָה
 לְחִבְרִי, וְהַחֲזִיר לוֹ אֶת הַשֹּׁטֵר, חֲזִירָה מִתְּנָתוֹ. וְהַכְּסִים אֹמְרִים מִתְּנָתוֹ
 קִיָּמָת.
 הגמרא מבארת את מחלוקתם. שואלת הגמרא: מֵאֵי טַעְמָא דְּרַבִּין
 שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל שהשבת שטר המתנה לנותן מבטלת את המתנה.
 משיבה הגמרא: **אמר רב אפי**, נַעֲשֶׂה נֹתֵן הַמִּתְנָה כְּאֹמֵר לוֹ –
 למקבל, שְׂדֵה זֶה נִתְּנָה לָךְ בַּמִּתְנָה, רק כֵּל זֶמַן שֶׁהַשֹּׁטֵר בְּיָדְךָ, דוחה
 הגמרא: מִתְּנָתָא לָהּ רַבָּה, אִי הָכִי, אפילו אם נִתְּנָה הַשֹּׁטֵר אוֹ אֲבָד,
 נָמִי תִבְטֵל הַמִּתְנָה וְתִחְזֹר לרשות הנותן.
 אֵלָּא **אמר רב**, בְּאִוִּיתָּ נִקְנֹת בְּמִסְדָּה' קִיָּמָתָא – מחלוקתם היא
 האם 'אותיות', כלומר שטרות מקח או מתנה שנכתבו לאדם אחד,
 ורוצה אותו אדם למוכרם לאדם אחר, נקנים על ידו במסירתן
 בלבד, רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל סָבַר, אִוִּיתָּ נִקְנֹת בְּמִסְדָּה, וממילא
 כשנותן מקבל המתנה את שטר המתנה לאדם אחר, וזכה הלה
 במתנה, והוא הדין כשנותנה לנותן עצמו, וְנִתְּנָן כְּבָרִי שְׁאִין אִוִּיתָּ
 נִקְנֹת בְּמִסְדָּה, וממילא אף כשנותן את השטר לנותן לא זכה
 במתנה. עד שיעשה קנין המועיל.
 הגמרא מביאה מחלוקת נוספת בין רבן שמעון בן גמליאל וחכמים,

המשך ביאור למסכת בבא בתרא ליום שני עמ' ב

1 שיש שפירשו שהיא שייכת למחלוקתם האם 'אותיות נקנות
2 במסירה': תָּנּוּ רַבִּנָּן, אדם המוחזק בקרקע, הֵפֵא לִידּוֹן – להוכיח
3 שהקרקע שלו, נגד טענת בעל הקרקע הקודם שטוען שלא מכר
4 לו את הקרקע, בְּשֹׁטֶר וּבַחֲזָקָה, כלומר, המוחזק טוען שיש לו שטר
5 מקח על השדה וגם עדים שישב בה שלש שנים, וכמבואר לעיל
6 (כח.) ששיבה בקרקע שלש שנים נחשבת כ'חזקה' המוכיחה
7 שהקרקע שלו, נִידּוֹן בְּשֹׁטֶר – עליו להביא את שטר המקח ולהוכיח
8 ממנו שהשדה שלו, ולא די בעדי החזקה, דְּבָרֵי רַבִּי. רַבִּין שִׁמְעוֹן בֶּן
9 גַּמְלִיאֵל חולק ואומר אדם זה נידון בַּחֲזָקָה, ולהלן יבואר האם רק

10 בחזקה או אף בחזקה.
11 מבררת הגמרא: פְּמֵאֵי קָמִיפְלָגִי – באיזה דין נחלקו רבי שמעון בן
12 גמליאל ורבי. מבארת הגמרא: פִּי אָתָּא – כשבא רב דִּימֵי מארץ
13 ישראל לבבל אָמַר, בְּ'אוֹתִיּוֹת נְקֻנוֹת בְּמִסְרָה' קָא מִיפְלָגִי, ומדובר
14 באופן שהמחזיק בקרקע טוען שקנאה מפלוני בשטר, אמנם אותו
15 שטר לא נכתב לצורך מכירה זו, אלא כשקנה אותו פלוני את
16 השדה מבעליה הראשונים כתב לו הלה שטר מקח, ואת אותו
17 שטר מקח מסר ליד המחזיק בה עתה, כדי שיזכה בקרקע,